XIV. ročník 3. číslo červen 2010

Robinson®

vychází pod záštitou unicef

noviny pro děti každého věku zdarma

svět dětí

O tom, jak UNICEF pomáhá v desítkách a desítkách zemí rozvojového světa přežít a odstranit hlad, nedostatek vody, nedostatek vzdělání, zákeřné epidemie, zneužívání dětí, přírodní i válečné katastrofy, o tom jsme už mnohokrát přinesli svědectví. Tentokrát se opět díky www.unicef.cz ocitneme mezi těmi nejmenšími a jejich maminkami. Vybrali jsme alespoň úryvky z článku Pampers a UNICEF společně proti tetanu. Tedy z článku o nemoci, která je nemilosrdná a stále řádí tam, kde čekají i na vaši pomoc…

SMRTICÍ BAKTERIE

„Mateřský a novorozenecký tetanus stále ještě každý rok ve světě zabíjí více než 140 000 novorozenců a 30 000 matek.

V České republice a v dalších vyspělých zemích jsme proti tetanu chráněni očkováním (průběžně od nejmenšího věku až po dospělost), a tak si často neuvědomujeme, že na toto onemocnění v nejchudších rozvojových zemích umírá každé tři minuty jedno dítě (u nás nebyly hlášeny případy tetanu od roku 2002).

Tetanus je smrtelná nemoc, kterou způsobuje bakterie žijící na mrtvých a hnijících organizmech v půdě a ve zvířecím trusu. Když se bakterie setká s otevřenou ránou, začne působit jako nervový toxin (jed), následně postihuje centrální nervový systém a způsobuje nekontrolovatelné svalové křeče. Je to nemoc, která v některých oblastech nejchudších rozvojových zemí končí smrtí v 70 – 100 % případů.

S pomocí kampaně Pampers pro UNICEF již bylo získáno více než 50 milionů vakcín proti tetanu. V průběhu 3 let chce Pampers celosvětově pro očkovací programy UNICEF získat 200 milionů vakcín. Jak můžete pomoci? Nákupem zboží Pampers označeného logem Pampers a UNICEF a textem '1 balení = 1 vakcína'. Za každý nákup takto označeného produktu věnuje společnost Pampers pro UNICEF jednu vakcínu proti tetanu, nebo příspěvek v hodnotě jedné. Výjimkou jsou čisticí ubrousky Pampers Clean&Play, kdy množství zakoupených výrobků pro 1 vakcínu je jiné: 1 vakcína = nákup 4 x 1 jedno balení ubrousků, nebo = nákup 2 x 1 dvoubalení ubrousků.

Děkujeme všem, kdo nákupem speciálně označeného zboží Pampers podpoří očkovací program UNICEF proti tetanu!"

Připojíte se k dobré snaze i vy…?

pokračování na str. 4

Nepochybně jste se už s tímhle jevem, který se plíživě rozrůstá po školách, ale i ulicích či sportovištích, setkali – ať už jako jeho účastníci na jedné či druhé straně, nebo jako pozorovatelé. Každým rokem probíhá na základních i středních školách literární soutěž právě na toto aktuální negativní téma, kterým se zabývají celé štáby pedagogů, psychologů a sociálních pracovníků.

Strašák šikana

Chlapci a děvčata nejčastěji popisují situace, které zažili nebo viděli. Píší o tom, jak jednotlivec nebo určitá parta terorizují, zesměšňují, ale i bijí či okrádají slabší nebo nějak odlišné spolužáky i mladší děti. Obvykle to bývají ti, kteří přijdou do nové školy a nemají zde kamarády, nebo děti ze sociálně slabších rodin, které jim nemohou poskytnout oblečení a vybavení podle akceptované módní vlny.

Často se stává, že takovými terči posměchu a útoků jsou i kluci a holky slabší tělesné konstrukce, nebo naopak zavalitější, ale i ti, kteří mají nějaký tělesný handicap. V takovém případě je šikana o to víc odsouzeníhodná. Ale občas se v palbě šikanujících ocitnou i žáci zabývající se věcmi, které ostatní nechápou nebo je vnímají jako příliš odlišné od jejich běžných zájmů.

Vzpomínám si na některé popisované případy, kdy se do takového postavení dostal například chlapec, který byl vynikající v matematice a matematika ho bavila i mimo školní lavice, nebo dívenka, která hrála na housle a věnovala hře většinu svého volného času, takže se nemohla účastnit her svých kamarádek. Nebo klučina, který nosil silné brýle, bez nichž byl úplně ztracený, zrzavá a pihovatá holčička, student, který nosil oblečení po svém starším bratrovi, sourozenci, kteří byli silně věřící a navštěvovali s rodiči pravidelně kostel a modlili se i doma – a tak by se dalo ještě pokračovat. Prostě děti, které byly něčím a nějak jiné.

Vždycky se najde někdo, kdo hodí kamenem, slovem, urážkou... Někdy jsou to jedinci, kteří sami mají problémy s učením, s chováním, kteří v ničem nevynikají, a chtějí tak na sebe upozornit. Někdy je na vině jen zlá vůle. Občas najdou spojence v podobných dětech a v partě se pak ještě navíc trumfují, kdo z nich bude horší a víc ublíží. Existují případy, kdy šikanovaný chlapec nebo dívka řešili svou svízelnou situaci dokonce pokusem o sebevraždu. To je už ten nejposlednější krok, to už je nepřehlédnutelné, bohužel, někdy i tragické volání o pomoc.

Nejhorší ovšem je, že jim k takovému chování nahrává netečnost ostatních. Většinou ze strachu, že by se pro změnu mohli dostat do nepřízně pokušitelů oni sami. A to je neméně špatné. Zlu je třeba se postavit, ukázat na ně a snažit se pomoci.

Dneska existují možnosti, jak se šikanou zatočit. Ovšem prvním předpokladem je – říci o ní, vzepřít se jí. Najít prostě tu odvahu a udělat první krok. A pokud to nedokáže šikanovaný, mělo by ten krok udělat jeho okolí. Třeba právě vy! A kdo ví, možná tak někoho zachráníte od utrpení a najdete přítele nebo kamarádku na celý život.

Co myslíte – dokázali byste to? Zkuste nám o vašich zkušenostech napsat.

Hanka Hosnedlová

Ilustrace k článku Domácí mazlíček na straně 2, autor Láďa z Dubného

DNES ČTĚTE

1.
Trochu strašidelná stránka

2.
Výpravy do vesmíru I spisovatel zlobil

3. - 4.
CESTY A SETKÁVÁNÍ
Výzva ke sbírce
Když slova nejsou slyšet

5.
Indiánské povídky Napříč exotickým ostrovem

6.
Jsou tu vaše Zoo noviny!

Prázdniny

Vždycky, když něco končí, něco jiného naopak začíná. Tak je tomu i s koncem letošního školního roku, který zároveň odstartuje velké letní prázdniny. Nepochybuji o tom, že se na ně všichni bez výjimky těšíte a mnozí se už ani nemohou dočkat.

Někteří budou trávit letní slunečné dny na chatách a chalupách, jiní u babičky s dědečkem, další vyrazí na dovolenou s rodiči a sourozenci třeba k moři, do vzdálených exotických krajů anebo k českým rybníkům a řekám, kde je stejně krásně. A jistě bude i slušná řádka těch, kteří pojedou na některý z letních táborů – ať již jako účastníci, či jako pomocníci vedoucích. A tady se dá zažít spousta úžasných dobrodružství, navázat nová kamarádství anebo se i něco zajímavého naučit. Třeba zacházet s lasem, číst stopy, sekat sekyrkou, rozpoznat léčivé byliny, uvařit oběd pro celý oddíl, omalovat hrnek či zhotovit pestrý korálkový náramek. Těch možností je samozřejmě daleko, daleko víc, ani bychom je všechny vyjmenovat nemohli.

Zkuste si však dát tentokrát před létem jedno docela malé, ale opravdově myšlené předsevzetí. Že se o své nepochybně nevšední zážitky a příhody z prázdnin podělíte na podzim s našimi čtenáři. Budeme se na ně těšit stejně jako vaši spolužáci a kamarádi.

Takže vám přejeme krásné a pestré léto bez boulí a šrámů, ale s plnou nůší dobrodružství a krásných chvil se sluníčkem a kamarády.

–hh-

Opatrnosti není nikdy dosti!

Možná vám připadá zbytečné, že vám rodiče každou chvíli, možná několikrát denně, připomínají, abyste byli opatrní na ulici, abyste na sebe dávali pozor při provozování dětských her anebo sportu, abyste nepřeceňovali své schopnosti. Většinou vám to jde jedním uchem tam a druhým ven – jak se říká. Ale rozhodně byste měli takovým radám a nařízením věnovat podstatně větší pozornost. Varováním by pro vás měly být odstrašující případy úrazů, kterých stále přibývá (zejména dopravních) a jejichž důsledky mohou být přímo katastrofické – celoživotní zmrzačení, nebo dokonce smrt.

Podle statistiků jenom v Česku každý rok zemřou zhruba dvě stovky dětí na následky úrazu a okolo tří tisíc dalších si nesou do života trvalé a omezující následky. A přitom se dá zabránit většině úrazů, kterých je u nás evidováno na 450 000 ročně, z toho 30 000 chlapců a děvčat musí být s vážnými poraněními hospitalizováno. Proto právě nyní – před prázdninami, které skrývají opravdu spoustu nástrah a možností ke zranění, je třeba si připomenout celorepublikový projekt Dětství bez úrazů. A nejen připomenout, ale hlavně se podle toho i chovat. Myslet na všechno, co se může stát, když budete lehkomyslní, nepozorní, splašení a když budete hloupě a nezodpovědně riskovat.

Jistě se všichni chcete vrátit po dvou měsících volnosti a radovánek mezi své spolužáky živí a zdraví. Hodně však záleží především na vás, aby tomu tak bylo.

Podobnou osvětovou kampaň odstartovali ve Švédsku již před čtyřmi desítkami roků a podařilo se jim snížit množství dětských úrazů o celých 90 procent, takže dneska se mohou pochlubit nejmenším počtem těchto zranění v Evropě. Před čtyřmi lety například jako první a taky jediná země se mohlo Švédsko pochlubit rokem bez jediného dětského dopravního úrazu. Kéž bychom stejnou statistiku mohli zaznamenat i u nás...

–hh-

Toto vydání vzniklo za podpory odboru ochrany životního prostředí Magistrátu města České Budějovice

zprávy

Takové zvláštní a netypické přání splnila desítce chlapců a děvčat ve věku od 10 do 17 let nedávná soutěž nazvaná Expedice Mars.

Chcete letět na Mars?

Vítězové vybraní ze dvou stovek přihlášených soutěžících měli možnost zažít část teoretického i praktického kosmonautického výcviku přímo v Evropském vesmírném centru v Belgii, a to například i s vyzkoušením si simulátoru chůze po povrchu Měsíce nebo stavu beztíže. Hlavní výhrou byl pak simulovaný let právě na Mars.

A to vše se splnilo patnáctiletému Ondřeji Theinerovi z českobudějovické Základní školy Máj I, jehož největšími koníčky jsou právě astronomie a horolezectví. Pro takovou příležitost nesporně vhodná průprava.

Ovšem k vítězství vedla cesta přes tři časově odstupňovaná soutěžní kola, která vyzkoušela nejen talent a vědomosti adeptů, ale i jejich zaujetí pro věc a schopnost nasazení.

První dvě kola testů prostřednictvím internetu byla celkem zvládnutelná, náročnější potom byla část třetí, v níž měli účastníci připravit svou osobní prezentaci s náměty z vesmíru a astronomie, včetně uvedení problémů souvisejících s daným tématem. Ondřej si zvolil za obsah své práce komety a kanály na Marsu.

Ale to nebylo zdaleka všechno – součástí semifinále byly totiž i různé testy a hry, pohovory, kurz zdravovědy s následným praktickým vyzkoušením nebo zkouška pohotovosti při nočním zkušebním poplachu s požárem.

Ovšem Ondřej zabodoval na poli astronomie už před touto velkou soutěží a jedinečným vítězstvím – účastní se matematických, biologických a astronomických soutěží, z nichž si mimo jiné jako trofeje přivezl už čtyři dalekohledy. Ty se mu báječně hodí k pozorování oblohy.

A to je velké a nekonečné dobrodružství, které můžete zažít i vy, když budete mít chuť a trpělivost.

-hh-

důležitá čísla

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI
ČESKÉ BUDĚJOVICE
VOLEJTE VE DNE I V NOCI:
387 313 030
386 355 500

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI
387 410 864

KRIZOVÉ A KONTAKTNÍ CENTRUM
ARKÁDA PÍSEK
382 211 300, 382 222 300

KONTAKTNÍ CENTRUM TÁBOR
381 255 999

LINKA BEZPEČÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE
BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV
800 155 555

Vydavatel, redakce:
Robinson o.s., Rudolfovská 34, České Budějovice
za garance OOŽP Magistrátu města České Budějovice
Inzerce, grafická úprava:
STUDIO GABRETA® spol. s r.o., České Budějovice
info@studio-gabreta.cz
Tisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice
Reg. č.: MK ČR 7767
Vytištěno na recyklovaném papíru
Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů publikovaných příspěvků

Na této stránce už vzpomínala na své dětství hezká řádka zajímavých osobností od herců přes hudebníky, výtvarníky až třeba po dramaturgy, pilota a minule mořeplavce. K dnešnímu našemu rozhovoru o dětství jsme přizvali českobudějovického spisovatele Františka Niedla, velkého milovníka historie, psů, koní, rychlých motorek a jachtaření.

Ohlédnutí do dětství

S jakým místem jsou spojeny vaše vzpomínky na dětství?

Já jsem prožíval svá dětská léta v Suchém Vrbném, což je předměstí Českých Budějovic. Ovšem tenkrát to tam vypadalo úplně jinak a prostor pro klukovské hry a dobrodružství tam byl podstatně větší.

Kam jste si tehdy chodívali hrát?

Mezi Suchým Vrbným a Mladým byly pískárny, dva malé rybníčky, vrbové houštiny, nad tím pole, co víc si mohlo klukovské srdce přát? Tam jsme se vyřádili po celý rok – skákali jsme tam do písku, hráli na chytku, jezdili na kole, koupali se, hráli fotbal, v zimě hokej. Nezřídka až do tmy, kdy nás začali shánět rodiče. Neměli jsme potřebu nějaké organizované náplně a zábavy – vystačili jsme si takhle.

Asi jste měli stálou dobrou partu...

Samozřejmě – byla to výhradně pánská jízda, asi dvacítka kluků, holky jsme nějak nebrali. Vzpomínám si třeba na Láďu Hostka, Pepíka Švece, Jardu Kadlece, Frantu Novotného, Láďu Jelínka a další – s mnohými udržuji kontakt dodnes. V užší sestavě, někdy kolem čtrnácti, jsme vyráželi s batohem na čundry objevovat svět kousek dál než za humny.

A co klukovské války?

Ani ty nechyběly – o území pískáren jsme my Vrbeňáci bojovali čas od času s Hodějovičáky. Divím se, že tehdy nikdo nepřišel k úrazu.

Nenásledoval pak občas výprask?

Tenkrát výprask patřil k výchově, nikdo to nebral nijak tragicky. Mne nejednou od výprasku zachránila moje přehodná maminka. V té souvislosti se mi v paměti vynořuje tahle příhoda: Do jedné z jam v pískárně asfaltéři vylili zbytek téru. Jemný písečný prach vytvořil na jeho povrchu souvislou šedou vrstvičku, takže se to snadno přehlídlo. Já jsem do toho nechtěně šlápl a měl nohu až ke kotníku obalenou asfaltem. Celou cestu domů jsem se přilepoval a domů došel obalený prachem, kamínky a trávou. Maminka mi pak celý večer nohu obětavě omývala benzinem a vším možným, aby to zmizelo, než přišel domů tatínek…

Tehdy jste se výprasku vyhnul, ale co ty, které vás neminuly?

Tak třeba, když jsem prozkoumával sousedovo auto v ulici – v té době ještě moc aut nebylo – nechtěně jsem mákl na ventilek a vypustil mu kolo. Potom jsem musel jít sousedovi to kolo napumpovat a věřte mi, že to byl perný výkon pro malého kluka. Ale pořádného lepáka jsem dostal asi tak ve třinácti, když táta, který dřív také boxoval, zjistil mé první pokusy s kouřením.

Měl jste přitom všem ještě čas třeba na čtení nebo další zájmy?

Já byl vášnivý čtenář – hltal jsem Vernea, Plevu, Foglara, ale i rodokapsy, když se mi dostaly do rukou, a další dobrodružné knížky... Chodíval jsem na kurzy Červeného kříže s první pomocí, což mi připadalo užitečné, na modelářský kroužek, pak asi od šesté třídy na kroužek železniční, dokonce jsme s bratrancem Stáňou Nečasem fungovali jako průvodčí a výpravčí na pionýrské železnici ve Stromovce. Měla tři stanice, depo a lokomotivku s vagónky, ve kterých se vozily děti, jezdila po trati dlouhé 3 800 metrů.

Jaké předměty ve škole jste měl rád?

Musím se poctivě přiznat, že do školy jsem moc rád nechodil, protože nás to zdržovalo od všech těch báječných her v pískárnách. Ale zajímal mě dějepis, zeměpis, literatura, však jsem toho později také využil – ať už třeba při psaní historických románů, nebo při provozování cestovní kanceláře. Jako každý kluk jsem měl rád také tělocvik, ale nesnášel jsem spartakiády a podobné masové dirigované akce.

Jaké máte vzpomínky na učitele?

Smíšené. Byli učitelé dobří, jako třeba naše třídní Marcela Všetečková, se kterou jsem se nedávno sešel při křtu mé poslední knihy, ale byli i učitelé méně dobří, k jejichž oblíbencům jsme rozhodně nepatřili, protože jsme nenosili do školy kytičky a bonboniéry...

Čím jste chtěl jako kluk být?

Vystřídal jsem toho celou plejádu – ale vždycky v tom nějak figurovaly náklaďáky, sanitky, lodě, letadla... Vzpomínám si, že jeden čas jsem chtěl být také kovbojem, než jsem si uvědomil, co by to vlastně v našich podmínkách obnášelo.

Závidíte dnešním dětem?

Závidím jim ty obrovské možnosti, které jsme my ani zdaleka neměli. To je ovšem klasická situace od generace ke generaci. Ale myslím si, že naše dětství, třebaže jsme ho prožili v keckách a teplákách, bez všech těch elektronických a jiných lákadel, mělo větší kouzlo, dávalo větší prostor naší fantazii a akceschopnosti. Ale je možné, že se i mýlím, kdo ví...

Text Hanka Hosnedlová
Foto Hanka Hosnedlová a archiv František Niedl

Domácí mazlíček

Můj domácí mazlíček, jestli se tedy dá tak nazvat, byl pes. Jmenoval se Alfons, měl huňatou černou srst, dlouhý jazyk a malé přátelské oči. Byl to černý retrívr s malým mozkem, ale zato s velkým srdcem. Minulý rok jsme ho, bohužel, museli kvůli nemoci rozežírající kosti utratit. I když se něco takového stane, vyplatí se pořídit si mazlíčka nového, protože starat se o zvíře je vskutku krásná věc.

O vašem časopisu slyším poprvé a držím vám palce, protože si myslím, že o přírodu a zvířata se zajímá mnoho lidí, ať už malých, nebo velkých.

S pozdravem Láďa ze ZŠ a MŠ v Dubném

Zkoušení

Mráz po zádech mi běhá,
když v notýsku svém prstem jména hledá.
Přičítá měsíce, odčítá dny,
ten její systém je poněkud záhadný.
Najednou ozve se: „Koštel, k tabuli!“
Chytám se za hlavu, všechno je… v háji.

Do ruky žákovskou si dávám
a zvolna, co nejpomaleji z židle vstávám.
Vždyť je to zkoušení, čeho se bojím?
Já ale už u tabule stojím.

Vtom najednou ale ozve se zvuk,
hrobové ticho mění se v hluk.
Plán učitelky v prach se proměnil,
když ten božský přístroj – zvonek – zazvonil.

Jakub Koštel, 9. B
ZŠ Edvarda Beneše, Písek

Vítej v ráji

Někdy si představuji vysokou skálu poblíž moře. Všude je ticho a jsou slyšet jen zvuky vln a ptáci létající nad hladinou. Klid a velká radost… Teplo, jen vítr hladí písčitou pláž. Žádný stres.

Tato představa dala vzniknout písni, kterou hrajeme s kapelou. V hlavě mi začala znít melodie, začal jsem skládat slova. Myslím, že fantazie je velký dar:

Stojím u vysoký skály,
vidím sny, co se mi zdály.
Modrá obloha se mi zdála,
jsem ovšem jen jeden z mála.

Stojím na vysoký skále,
vidím teď ještě mnohem dále.
Ten krásný pocit klidu,
k tomu na tisíce slibů.

Okolo lidé plní lásky,
zářivý úsměv zlatovlásky.
Moře zpívá svoji tichou píseň,
nikdy už nezažiješ tíseň.

(Úryvky z textu)

Roman Kouba, 9. B
ZŠ J. K. Tyla, Písek

Ježibaba

Bylo nebylo, v jednou uschlém lese v chalupě skoro na spadnutí bydlela ošklivá ježibaba s ohnutými zády, jmenovala se Beátrie.

Její obličej byl posázený pihami a na velkém dlouhém nose měla obrovskou bradavici se třemi chlupy, výrazné obočí a hnědé malé oči se lstivě koukaly do krajiny, a to nejhorší, Beátrie měla největší předkus z celého lesa.

Oblečena byla ve starém pytli od brambor. Na nohou měla obuté dřeváky, které byly prokousané červotoči. Vlasy, které si už sto padesát let nečesala, vždy stáhla provázkem.

Když se pustila do vaření, to byla katastrofa! Místo toho, aby uvařila dobrou svíčkovou, tak uvařila maso jako gumu, omáčku jako lepidlo a knedlíky jako pingpongové míčky. Jediná polévka, co uměla, byla páchnoucí s romadúrem a oschlou mrkví.

Uklízela jednou za dvě stě let, a to ještě špatně. Dokonce musel přiletět černý kocour, aby pochytal pavouky, než by Beátrie zmizela v pavučinách.

Čarodějská rada to už nemohla vydržet, už se na to nemohla koukat, jak je Beátrie nepořádná, a potrestala ji tím, že k ní každý týden posílala kontrolu na úklid. A Beátrie se začala koupat, česat, a dokonce se naučila i vařit, teď to byla nejoblíbenější ježibaba z uschlého lesa.

Nikola Urbánková, 6. B, ZŠ TGM Písek

MOUDRÁ SLOVA NEUŠKODÍ

Tentokrát, na prahu dalších letních prázdnin, ani tak nechceme ponaučovat, ale spíše vás vyzvat, abyste přerůzné moudrosti nabídli vy nám. Tedy přesněji, pro publikování v Robinsonovi, protože tuto příležitost vám kdykoliv a rádi dáváme.

Při svých cestách a prázdninových setkáváních, při svých výletech, toulkách a návštěvách nezapomenutelných míst se určitě nejednou seznámíte se zajímavými lidmi, kteří pomáhají handicapovaným, prožijete třeba i na vlastní kůži příhody dobré a příkladné, ale možná i ty méně laskavé. Nenechat si nic jen pro sebe. Rozdělit se o radost s druhými, netutlat hořkost v sobě, ale poradit se s ostatními, jak se jí zbavit, to vše můžete na této dvojstránce uskutečnit. Je přece věnována každému, kdo něčím trpí, koho cosi trápí a bolí, ale nevzdává se, i těm, kteří takovým chtějí pomáhat a jejich život zpříjemnit.

Proto čekáme na moudrá slova a moudré příběhy od vás. Jejich sdělení pomůže nejen vám, autorům, ale i čtenářům. A my do nastávajícího léta přejeme, aby zážitků plných moudrosti a lidskosti bylo daleko víc než těch opačných!

Dárek z Velikonoc slouží po celý rok

Ačkoliv už máme za dveřmi léto a konec školního roku, vraťme se alespoň na chvíli ještě na začátek jara, kdy se v krajském městě (a nejen zde) konala finanční Velikonoční sbírka pod heslem Pomáhat je radost. Sbírku již devátým rokem připravila organizace ADRA a její výtěžek byl jako obvykle určen na charitativní účely, kde jsou peníze smysluplně využity. Kromě dlouhodobých rozvojových projektů je to humanitární pomoc při mimořádných a katastrofických událostech, ale také akce připravované v jednotlivých českých a moravských regionech.

Díky Velikonoční sbírce v loňském roce mohla ADRA přispět například na rozvojový zdravotnický fond v Keni, kde vybudovala nemocnici s porodnicí a zubní ambulancí. Vyslala rovněž humanitární pomoc Indonésii po tamějším ničivém zemětřesení a kromě jiného podpořila řadu aktivit na pomoc dětem anebo seniorům v mnoha zařízeních na území republiky.

„Do Velikonoční sbírky se zapojilo celkem 34 dobrovolníků z českobudějovického Dobrovolnického centra ADRA. Tito dobrovolníci, kteří působili po městě, měli na sobě pro snadnou identifikaci modrá trička s logem ADRY. Na Lannově třídě pak bylo postaveno stabilní stanoviště, kde se mohli zájemci po celý den ptát na věci, které chtěli o ADŘE vědět. Za ten jeden jediný den se vybralo 23 799 korun a já bych alespoň touto cestou chtěla poděkovat všem, kdož na sbírku přispěli. Třetina této částky podpoří péči o seniory v českobudějovických zařízeních pro starší občany," řekla nám Elena Charyparová, koordinátorka dobrovolníků ADRA.

Tyflokabinet a Zoo potmě

Už několikrát přijely k bráně Zoologické zahrady Ohrada v Hluboké nad Vltavou autobusy a přivezly děti, které zde pak strávily nádherná dopoledne či odpoledne ve společnosti „obyvatel" tohoto areálu a jejich chovatelů. Ti dětem představují jednotlivá zvířata, seznamují je s jejich životem a dětští hosté si také mohou mnohé zvířecí kamarády v přímém kontaktu pochovat či alespoň pohladit.

Hovoříme nyní o dětech s různými handicapy. I tentokrát tomu před několika dny nebylo jinak. Tyflokabinet České Budějovice za přispění magistrátu města opět připravil pro chlapce a děvčata s různými zrakovými vadami nezapomenutelné chvíle pod názvem Zoo potmě. Na malé kluky a malé slečny ze speciální Mateřské školy v Zachariášově ulici, na ty už starší ze Základní školy Máj II i na děti ze společnosti pro sociální služby Světluška čekaly krásné zážitky z přátelství a poznání tvorů, kteří žijí v naší i často velmi vzdálené přírodě.

Tato setkávání jsou velice záslužná nejen pro radost, kterou dětem dávají, ale mají i velký terapeutický účinek. Proto českobudějovický Tyflokabinet a všechny další organizace, které mu pomáhají, zaslouží za svou činnost pochvalu a upřímný obdiv!

-red-

DOBRÉ ZPRÁVY

Žabka otevřela dveře i sluchově postiženým

Možnost představit se širší divácké veřejnosti poskytla řadě dětských a mládežnických divadelních souborů přehlídka s názvem Divadelní žabka, kterou pořádalo koncem dubna sdružení Kyvadlo na Malé scéně DK Metropol v Českých Budějovicích. Pod heslem Děti hrají dětem se zde představilo jedenáct divadelních souborů z celého kraje. Návštěvníky se staly celé školní třídy, ale přicházeli i jednotlivci v doprovodu rodičů. Mezi uváděnými devíti divadelními tituly převládaly pohádky pro menší děti, většinou na motivy známé z knížek, ale objevily se i hry pro středoškoláky, a to nejen komedie a dramata, ale i taneční vystoupení či divadelní improvizace, dokonce i jedno představení v angličtině.

Největším unikátem však nesporně bylo vystoupení dětí z českobudějovické školy pro sluchově postižené, která se Divadelní žabky účastnila již potřetí. Třináct tamních žáků ve věku od třetí do sedmé třídy se na scéně představilo v příběhu o kamarádství inspirovaném filmem Mama mia. Není to úžasné?

Peníze pro Kolečka na cestách

Kolečka na cestách je název aktivního občanského sdružení, které vzniklo v loňském roce a které umožňuje cestování lidem upoutaným na invalidní vozík po poranění míchy. Záměrem jarního benefičního koncertu konaného v městském Domě kultury ve Strakonicích pak bylo přispět na konto tohoto sdružení, a podpořit tak možnosti cestování pro vozíčkáře.

V přitažlivém programu Večera hudby bez hranic vystoupil například Banjo Band Ivana Mládka, strakonická WC Pauza, BAM a řada dalších. Pět tisíc korun ze získané částky 14 200 Kč bylo hned vzápětí využito na víkendový pobyt handicapovaných právě ve Strakonicích a okolí.

Tancovali pro radost i užitek

Dubnový ples, který pořádalo občanské sdružení Okno v Jindřichově Hradci v prostorách kulturního zařízení Střelnice, měl ještě poněkud jiný záměr, než jen pobavit hudbou a tancem. Jeho výtěžek byl totiž určen na rekonstrukci a bezbariérovou úpravu zahrady u tamějšího komunitního centra. V centru totiž sdružení Okno provozuje mimo jiné sociálně terapeutickou dílnu, ale také chráněné dílny, a navíc chráněné bydlení pro lidi s handicapem. O hudbu se při dubnovém plesání postaral taneční orchestr Globus a o hezké předtančení zase děti ze sdružení Okno.

Maďaři jsou napřed

Jistě každý z vás zná někoho, komu nepřízeň osudu navždycky zavřela dveře ke vnímání zvuků, hudby, řeči... Obvykle tito lidé nejenže neslyší, ale ani nemohou mluvit. Existují ale různé náhradní způsoby, jak se domlouvat. Odezírání z úst, písemný projev, znaková řeč...

A právě znakovou řeč, která je v podstatě takovým světovým esperantem, uznali v Maďarsku jako samostatný jazyk, na stejné úrovni, jako jsou jazyky jiných národnostních menšin žijících v této zemi. Poslanci uzákonili, že od července 2010 musí úřady znakovou řeč respektovat i ve veřejném styku a neslyšícím bude muset být na požádání přidělen v takových případech tlumočník. Dětem, které si znakovou řeč vyberou, musí školy zajistit dvojjazyčné vyučování se znakovou řečí. A celorepublikové televizní stanice mají od července za povinnost vysílat zpravodajství, veřejná oznámení a kromě toho denně dvě hodiny z dalších programů buď s titulky, nebo s tlumočením do znakové řeči. Podobně to mají zařízené i ve Finsku. Možná, že není daleko doba, kdy dojde tato ohleduplná novinka také k nám.

Řídí auto nohama

Určitě jste se už setkali s pohlednicemi, záložkami, obrázky, které sice na první pohled vypadají jako každé jiné, ale jsou zvláštní tím, že nebyly namalovány rukou. Jejich tvůrci totiž vinou různých postižení jsou nuceni využívat nejen k malířství, ale i k dalším činnostem buď nohy, nebo ústa. Žádnou revoluční novinkou nejsou ani auta výhradně na ruční ovládání, protože jejich řidiči mají nepohyblivé spodní končetiny.

Nás ale zaujal asi necelý rok starý dokument, vyprávějící o osmnáctiletém chlapci z České Třebové, který získal řidičské oprávnění, přestože nemá ruce. Narodil se totiž bez rukou, takže řídí auto nohama. Řidičák získal v autoškole pro handicapované v Přelouči. Jeho auto pochopitelně musí mít speciální úpravy, aby mladík mohl levou nohou řídit a pravou přidávat plyn a brzdit. Před tímhle člověkem hluboce smekáme. Je jedinečným příkladem toho, že když se chce, dá se zvládnout i zdánlivě nemožné.

Chceme žít s vámi

Věta z titulku je zároveň názvem každoroční jarní akce pořádané v Praze pro handicapované z celé republiky. První ročníky začínaly v Lucerně, ale později už bylo třeba velké sportovní haly. Ten letošní patnáctý ročník se konal ve druhé polovině dubna v O2 Aréně.

Setkalo se zde přes dva tisíce tělesně i mentálně postižených dětí i dospělých ze všech regionů. Hrála a zpívala celá řada našich hvězd jako Helena Vondráčková, Ilona Csáková, Heidi Janků, Petr Kolář, Ondřej Hejma, Daniel Hůlka, Olympic a další. Pořad uváděli již tradičně sourozenci Gondíkovi. Navíc všichni pozvaní účastníci nejenže měli vstup a občerstvení zdarma, ale dostali ještě tričko a visačku s logem festivalu. Záznam z tohoto unikátního koncertu byl pak vysílán na TV Nova v prvním májovém dni.

Koledování s Proutkem

I letos bylo úspěšné. Šestnácti dobrovolným koledníkům, kteří se po dvojicích rozešli do ulic, sice nepřálo příliš počasí, ale i tak vykoledovali velmi pěknou částku.

Během necelých tří hodin se jim totiž podařilo získat neuvěřitelných 12 550,– Kč.

Mnozí z nich nám letos pomáhali poprvé, ale i přesto se svého úkolu zhostili na výbornou. Patří jim velký dík stejně jako všem, kteří přispěli koledníkům do kasiček.

Díky těmto penězům tak pomohli k provozování nejen chráněného bydlení pro lidi s mentálním postižením v Jindřichově Hradci a Plasné, ale i chráněné dílny, opět v Plasné, kde má občanské sdružení Proutek sídlo.

Akci podpořili i sponzoři a zastupitelé města Kardašova Řečice a obce Pluhův Žďár.

Stránku připravila Hanka Hosnedlová

ČLENOVÉ DĚTSKÉHO ZASTUPITELSTVA MAGISTRÁTU MĚSTA ČESKÉ BUDĚJOVICE SE OPĚT OBRACEJÍ S VÝZVOU I NA VÁS - POKUD MÁTE I TU NEJMENŠÍ MOŽNOST, POMOZTE A PŘISPĚJTE.

INFORMUJTE O ZÁSLUŽNÉ SBÍRCE PRO DĚTI Z UVEDENÉ ŠKOLY SVÉ RODIČE, KAMARÁDY, VE ŠKOLÁCH, PROSTĚ KAŽDÉHO, KDO BY SE K NÁM CHTĚL PŘIDAT. SBÍRKA BY MĚLA PROBÍHAT DLOUHODOBĚ, **NEJMÉNĚ AŽ DO 30. ČERVNA 2010**. UŽ NYNÍ VELICE DĚKUJEME.

Základní škola speciální
Dlouhá 35, České Budějovice
číslo účtu: 233 102 681 / 0300

OSUDY...

Příběhy, které prožíváme, prozařují v jednom okamžiku všechny barvy světa a voní až opojně, aby vše krásné v okamžiku příštím zmizelo a my jsme museli opětně, už pokolikáté, překonávat zlo a hledat nové dobro. A v okamžicích spokojenosti i nepohody vždy hodně pomůže přátelství, láska a vzájemná důvěra. To vše znamená, že se mohu o štěstí podělit a s tím horším se svěřit. Možná, že i dnešní Osudy mnohé napoví, potěší i poukážou na to, že máme v životě vlastním i v životech ostatních neustále hledat to nejlepší.

Vojta měl to nejhezčí dětství, jaké si kluk předškolního věku může přát.Vyrůstal na vesnici, za domem měli les, na druhou stranu pak veliký jabloňový sad a o kus dál rybníček s macatými kapry. Otec choval kromě početného stáda ovcí a několika koz velkého tažného koně a malého střapatého poníka, lamu a australského pštrosa a také hejno poštovních holubů, na které byl velice pyšný, protože s nimi vyhrával jednu soutěž za druhou. Maminka pěstovala zeleninu a také různé byliny a spoustu nádherných kytek, které se Vojtík učil znát hned, jak začal mluvit. Měl se prostě jako v pravém klučičím ráji. Mohl denně prožívat spoustu dobrodružství, o kterých jeho vrstevníci jen snili. A on si svého štěstí opravdu náležitě užíval.

Nejdůležitější slova na světě

Ale jen do doby, než jej přepadla záludná nemoc, se kterou se sice pral jako velký chlap, ale která ho držela na lopatkách na lůžku – nejdříve v nemocnici a pak doma – několik dlouhých, předlouhých měsíců. Maminka už nechodila rozesmátá a kytky na jejích záhonech vadly, tatínek byl celý den zachmuřený a své milované holuby zanedbával. Den co den sedával u jeho lůžka a snažil se Vojtu bavit různými hrami, vyprávěním a čtením. Vojta mu byl vděčný, den v posteli byl pro něho nekonečně dlouhý a televize ho už nebavila. Jenomže najednou začal zjišťovat, že tatínkova slova slyší stále méně a méně, až jednoho dne se stalo to, že otec pohyboval rty a Vojta neslyšel vůbec, ale vůbec nic. Nechtělo se mu dát to tatínkovi najevo, aby neztratil to kouzlo společně trávených chvil, bál se, že pak otec odejde a on bude zase celé hodiny sám. Ale nakonec musel s pravdou ven, protože i maminka zjistila, že jí neodpovídá na otázky a že neslyší ani její hlas, ani písničky z rádia, ani rachot hrnku spadlého ze stolu, ani řehtání poníka Sonyho pod okny.

Hned druhý den nato odvezli tatínek s maminkou Vojtíka k doktorovi do města a ten po důkladném vyšetření potvrdil jejich obavy. Ano, nemoc způsobila, že Vojta ohluchl a už nikdy nebude slyšet. Maminka se rozplakala, ale Vojta ji chlácholil: „To nevadí, naučím se psát a budu vám všechno psát na cedulky.“ Ale tak jednoduché to zase nebylo.

Hned po prázdninách, kdy se ještě zotavoval, nastoupil do školy pro neslyšící v poměrně vzdáleném krajském městě. Zpočátku ho otec do školy a ze školy každý den vozil autem, ale bylo to časově náročné, musel zanedbávat svou práci. Také Vojta sám byl brzkým ranním vstáváním a každodenním harcováním sem a tam unavený, takže se nakonec dohodli, že Vojta zůstane ve městě na internátě a domů bude jezdit na víkendy. Bylo to pro něho moc těžké, o to víc, že postrádal volnost svého domova, zahradu, sad, louky, les i své čtyřnohé a okřídlené společníky. Ale věděl, že jinak to nejde, a tak své slzičky schovával do polštáře, aby nezarmucoval posmutnělou maminku a zachmuřeného tatínka ještě víc.

Oproti svým novým kamarádům měl nevýhodu, že neuměl vůbec nic – ani odezírat ze rtů, ani znakovou řeč, ani domluvu formou znázorňovaných písmen. Uměl zase na rozdíl od nich mluvit, i když sám sebe také už neslyšel. Ale učil se snadno, jak učitelka rodičům opakovaně zdůrazňovala, a rychle – jako by chtěl všechno stihnout dřív než ostatní. Poměrně brzy se naučil řeč znázorňováním písmenek, také odezírání mu šlo docela dobře, i když občas přitom narážel na svou nedostatečnou slovní zásobu, takže usilovně pročítal různé slovníky a dětské encyklopedie. Někdy si o tom všem „povídali“ s plavovlasým modrookým Erikem, který byl o dva roky starší a který občas jezdíval s Vojtou k nim domů. To on nasadil Vojtíkovi do hlavy brouka, že by se časem mohli vrátit mezi děti do normální školy, a také se jim to po pár letech povedlo, a dokonce se dostali do stejné.

Teď ale ještě byli oba v internátní škole a společně se prali s překážkami, které jim jejich sluchový problém stavěl do cesty. Vojta i Erik bytostně nesnášeli, když je někdo litoval, ať už to myslel sebelíp. Ale ani ostatní děti kolem nich vůbec nestály o litování, ale toužily po uznání, po pochvale, po přátelství, po lásce... Většina z nich se se sluchovým postižením už narodila a svůj handicap všichni brali prostě jako danou skutečnost. Vnímali a prožívali svůj život stejně jako ti, kterým výhoda sluchu odebrána nebyla. Měli své zájmy a záliby, na hřišti v internátním parku hrávali fotbal, volejbal nebo vybíjenou, v zimě chodili sáňkovat a bruslit, v létě se koupat... Kluci měli kroužek karate, dívky se zajímaly o módu a s pomocí vychovatelky Janiny si šily zajímavé módní kreace, učily se háčkovat nebo dělat keramiku. Dokonce tady bývaly i diskotéky – ve výhodě byli ti se zbytky sluchu, ale i ostatní dokázali vnímat rytmus podle chvění vyvolaného hlubokým zvukem bubnů či kroky a poskoky okolních partnerů.

„Víš, co ti závidím?“ zeptal se jednou Erik Vojty, když seděli spolu s černovlasou usměvavou Jolankou na cihlové zídce internátního parku a pozorovali kluky a holky při volejbalovém mači. Vojta se na něho zkoumavě podíval a zakroutil hlavou. „Že víš, jak zní třeba housle nebo kytara, jak štěká pes nebo řehtá kůň, jak cvrliká vrabec, jak troubí auto a zvoní zvon...“ Erikovy prsty se míhaly jako ptačí křídla a v očích mu seděl smutek jako nevítaný sen. Vojta na chvíli sklopil hlavu, zamyslel se a pak Erikovi odpověděl: „Ale můžeš si to představit. Třeba jako hebkost sametu a hrubost struhadla nebo jako barvy, nebo jako různé vůně a pachy...“ A v duchu se rozhodl, že odteď bude Erikovi jednotlivé zvuky k těmhle věcem přirovnávat. Nebo že o tom napíše knížku – nejenom pro Erika...

Hned po pár měsících pobytu v internátní škole přidělila vychovatelka Janina Vojtovi v zahradní části parku záhon. Inspirovala ji k tomu Vojtova maminka vyprávěním o jejich domově. Vojta si odtud přivezl semínka a sazeničky a na jaře už jeho záhonek připomínal krásný, vlnící se barevný koberec. Dívky chodily jeho zahrádku obdivovat a občas některá z nich dostala kytičku do vlasů či do vázy. Janina a Jolanka však měly od Vojty svůj příděl barvy, vůní a krásy pravidelně.

„Z tebe bude jednou světový zahradník, vypěstuješ nové druhy květin a budou o tobě psát ve všech novinách. Anebo zahradní architekt a slavné hvězdy se budou o tebe a tvé umění rvát,“ smála se Janina, když přivoněla k pugétku Vojtových čerstvě nařezaných květin. Vojta zavrtěl hlavou a zamyšleně odpověděl: „To ani ne, já bych raději chtěl vypěstovat květiny, které by zpívaly a mluvily jako v té pohádce o pyšné princezně a jejím zahradníkovi, co byl vlastně taky princ. Aby uměly říkat ta správná a důležitá slova a věty.“

„Však ty tvé květiny mluví už teď. Podívej, co všechno říkají třeba Erikovi nebo Jolance...“ Vojta se ohlédl na Erika a viděl, jak se lehce dlaní dotýká řádku jasně žlutých narcisů a přivírá přitom oči, jako by si něco představoval. Třeba melodii, třeba štěbetání ptáků... Pootočil hlavu a chvíli pozoroval Jolanku, která slastně nořila svou snědou tvářičku do kytice červených poupátek a její oči nad nimi zářily jako dvě čokoládová světýlka. „Vidíš, pro ně tvé kytičky dokážou mluvit. A naprosto srozumitelně. Víš, co jim říkají?“ Vojta zvedl k Janině oči a zavrtěl hlavou.

„Že je máš rád, a to jsou ta nejdůležitější slova na světě...“

Hanka Hosnedlová

S autorkou následujícího příběhu jste se už na stránkách Robinsona několikrát v minulosti setkali. Těší nás, že opět publikujeme jednu z jejích povídek, které píše s chutí a láskou, aby ostatním věnovala radost i ponaučení. Literární činnost přitom pomáhá Mirce vzdorovat i jejímu vlastnímu handicapu. Přejeme jí hodně dalších dobrých námětů!

O jelenovi

V lese žil jelen Václav. Měl krásné silné parohy, ale nebyl vůbec spokojený. Chtěl mít zlaté parohy jako jelen z té pohádky. Jedl samé divné bylinky od kukaččí babky Gábiny a každý podzim, kdy shazoval parohy, se těšil a čekal, že mu už konečně vyrostou ty vysněné zlaté. Ale vždycky zažil jen zklamání, protože mu pořád rostly ty obyčejné.

Jednou ho pozoroval ze stromu doktor datel Petr a ptal se ho, proč je tak smutný. Povídá jelen Václav: „Chci mít zlaté parohy, ale ony mi ne a ne narůst!“

Datel Petr si posunul červenou čepičku a řekl: „Zrovna včera jsem letěl kolem hájovny a hajný Mrázek slavil narozeniny. Dostal z ciziny jako dárek zlaté parohy. Snad budou ještě v té krabici na zápraží.“

Jelen datlovi rychle poděkoval a už běžel, co mu nohy stačily, k hájovně. Za chvíli už z dálky viděl hájenku a pomalu a potichu se k ní plížil. Brzy poznal, že nikdo není doma, a tak bez váhání přeskočil plot a hop, už byl i na zápraží, kde byly o zeď opřeny zlaté parohy. Jelen Václav si je nasadil a rychle, aby ho nikdo z lidí neviděl, uháněl zpátky do lesa.

Tři dny chodil pyšně po lese a každému se chlubil, jaké má krásné zlaté parohy. Potom mu ale začala hlava těžknout pod tíhou zlata a nemohl se ani pořádně napást. Nic ho nebavilo a nemohl klidně spát.

A když jednou ráno uviděl svou milovanou laňku Lenku s jiným jelenem, byl velmi smutný, protože o ni nemohl bojovat. Na to byly zlaté parohy příliš těžké.

A tak si jelen Václav uvědomil, že nad zlato a bohatství je láska a spokojený život. Shodil zlaté parohy a brzy mu narostly jeho vlastní. Jelen Václav byl po dlouhé době zase šťastný.

Mirka Štiková

Od autorek z VÚ DDŠ Počátky jsme dostali několik zajímavých básní.

Některé z nich jsme už v minulých vydáních Robinsona publikovali, tentokrát se seznámíte s verši Lenky Štádlerové…

Psi

Pes je přítel člověka,
když je vám smutno, zaštěká.
Já mám ráda pejsky, ale jen za plotem,
jinak uháním se svým jekotem.

Já se bojím psů,
bohužel i mrňousů.
Mě kousl do nohy pes,
když je vidím, mám hned stres.

Už psům nevěřím,
jenom jednomu já uvěřím.
Jeho jméno je Endy,
každý se s ním zasměje.

Endy moc hodný pes je,
hned mi srdce zahřeje.
Když ho vidím, šťastná jsem,
přála bych si, aby byl mým psem.

Problémy

Mají hodně důvodů,
mohou způsobit i nehodu.
Můj problém je rodina,
a v tom to spočívá.

Máma s tátou se rozvedli
a moje vzpomínky vybledly,
u nás bylo násilí zvykem,
každý den jsme chodili se vzlykem.

Já jsem dneska v pasťáku
a nejsem vůbec bez vzteku…

Já a moje láska

Byly jsme jak dvě hrdličky,
teď mi zbývá jen místo na slzičky,
vstoupil mezi nás alkohol,
ten odradil moji lásku ode mne.

Teď pije každý den
a já se na něj zlobím jen.
Doufám, že se probere…

SMRTICÍ BAKTERIE

dokončení ze str. 1

Zamyslete se tedy i vy všichni a hledejte cesty, jak se připojit. Odměnou bude nádherný pocit v duši, že jste vykonali dobro, odměnou mohou být i nová přátelství. Proto si dobře zapamatujte kontakty, kde se dozvíte ještě mnohem víc o tom, co a jak učinit:

- **Český výbor pro UNICEF Elišky Peškové 17/741, 150 21 Praha 5**
- **tel./fax: 257 320 244**
- **e-mail: unicef@unicef.cz**
- **www.unicef.cz**
- **bankovní účet 2200022/0300**
- **variabilní symbol Přátel dětí UNICEF je 55 k výše uvedenému účtu (lze zadat i trvalý příkaz k pravidelným měsíčním příspěvkům).**

Na programy pomoci dětem přispějte i odesláním SMS ve tvaru DMS UNICEF na č. 87777. Dále zakoupením pohlednic, blahopřání a dárkových předmětů v prodejnách UNICEF (v Domě OSN, nám. Kinských 6, Pha 5; v Nákupní galerii Atrium, Karlovo nám. 10, Pha 2; Vinohradský Pavilon, Vinohradská 50, Pha 2; IKEA Praha, Brno, Ostrava), ale i prostřednictvím internetové stránky nebo tištěného katalogu, který na požádání obdržíte.

Panenku z projektu Adoptuj panenku a zachráníš dítě si také koupíte v daných prodejnách nebo díky internetu v části e-panenky.

Český výbor pro UNICEF naplňuje to, co má toto celosvětové hnutí ve vínku už od počátku: pro každé potřebné dítě v rozvojových zemích zajistit zdraví, vzdělání, rovnoprávnost, chránit jeho život, sny a budoucnost.

Čerpáno z materiálů Českého výboru pro UNICEF

adresář

V dnešním adresáři se opět obracíme přímo na vás.

Chcete, abychom publikovali rozhovory, reportáže a zprávy o organizacích, které pomáhají handicapovaným, o vašich kamarádech, kteří se dovedou poprat s osudem...?

Dejte tedy o sobě vědět.

Ozvěte se nám a můžete se stát našimi dětskými redaktory.

Odvaha na zkoušku

Bobřík nadzvedl kůži překrývající vchod do týpí a pomalu se vysoukal ven. Bylo časné ráno, nad okolními horami se vznášel chundelatý věnec mraků a nad táborem ležela mlha. Bobřík se otřásl zimou. Byl oblečený jen do bederní zástěrky a teplo z huňatých kožešinových pokrývek už vyprchalo. V ruce svíral luk a toulec s několika šípy. Odhodlaně ale vykročil vpřed – přece to nevzdá pro trochu chladu. Musí dokázat Malému Hromu, že je stejně dobrý jako ostatní a že už nepatří mezi usmrkánky a ženské.

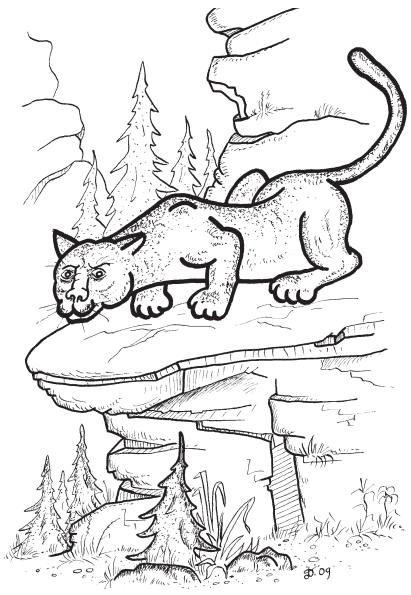

Našlapoval zlehka a pružně, mezi pomalovanými stany vesnice prošel jako stín. Za pruhem zelené louky začínala kamenná suť a za chvíli už stoupal mezi balvany do skal. Tu cestu znal, v posledních dnech ji prošel už tolikrát, že by ji dokázal odříkat se zavázanýma očima. Zapáchající ohlodaná kost byla předzvěstí, že už je blízko. Přestože se snažil jít co nejopatrněji, každý krok vzhůru uvolňoval drobné kamínky, které se sypaly zpod jeho mokasínů.

Najednou měl utkvělý pocit, že ho někdo pozoruje. Vzhlédl. Na kamenném výstupku stála horská puma napnutá jako struna a upřeně hleděla na indiánského chlapce. Věděl, že pokud se přiblíží jen o jediný krok, zvíře skočí. Ale z pozice, kde stěží udržoval rovnováhu za pomoci rukou, střílet nemohl. Oba vyčkávali.

Vtom se ozval zvuk sypajícího se kamení z druhé strany. Puma se rychle otočila, přikrčila se ke skoku a temně zavrčela. Pak už Bobřík zahlédl jen napnutý oblouk jejího těla, které se vzepjalo ke skoku. Co bylo jejím cílem, ale neviděl. Vyšplhal rychle nahoru a obešel kámen, z něhož před chvílí shlížela šelma. V dolíku za ním se v jednom klubku válelo pružné tělo zvířete a Malý Hrom. Ještě včera se Bobříkovi vysmíval a dneska potřebuje jeho pomoc.

Bobřík sáhl do pouzdra k pasu pro nůž. Jeho útok pumu viditelně zaskočil – chvíli ještě zlobně prskala a sekala tlapami s ostrými drápy, pak ale zmizela mezi balvany. Malý Hrom, celý špinavý a zakrvácený, se zvedl a úkosem pohlédl na chlapce. Oba mlčeli.

A oba věděli. Pokud by Bobřík o svém činu vyprávěl ve vesnici, měl by naději dostat se mezi muže a chodit s nimi na lov. Ale Malý Hrom by se stal terčem posměchu – odešel do kopců beze zbraně, nechal se zaskočit pumou, která má právě mladé, a ještě ho musel zachránil malý kluk. Když bude ale Bobřík mlčet, nezíská nic – snad jen vděčnost Malého Hroma.

„Jdi první," řekl Bobřík a opatrně zasunul nůž do pochvy, „nikdo nemusí vědět, co se stalo. Přijdu až po západu slunce."

Malý Hrom kývl a zvolna sestupoval do vesnice. A Bobřík věděl, že pro něho složil zkoušku odvahy už teď. Přesto, že dneska s muži na lov nevyrazí...

Žádná jiná ryba

Ten den nezačal pro Bílou Rybku zrovna nejlépe. Rozladilo ji už to, že ji Reva, druhá náčelníkova žena a její macecha, nešetrně vzbudila zrovna uprostřed krásného snu. Ale byla na ní řada s rozděláváním ohně, a tak se nedalo nic dělat. Při oblékání si navíc roztrhla krásně zdobenou jelenicovou halenu, která už jí začínala být těsná. Bude třeba ušít větší, ale ona nemá žádnou vlastní jelenicovou kůži, jemnou a vláčnou, ze které by si pořídila nové oblečení. To je věc Revy a znamenalo to požádat ji, a to se Bílé Rybce ani trochu nechtělo. A potom hned ten pes – sotva vyšla z týpí, připletl se jí pod nohy a ona se natáhla jak široká tak dlouhá rovnou před vchodem.

To by nebylo ještě tak nejhorší, dokonce ani odřené lokty a kolena by jí tolik nevadily, ale viděl ji při tom Takehomka, kluk, který teprve nedávno získal své mužské jméno a byl na to přenáramně pyšný. Dříve si spolu hrávali, koupali se v řece, dováděli se smečkou psů a ostatními dětmi... Ale teď se pořád točí okolo lovců a bez luku a šípů nedá ani ránu. A ona je pro něho jen – holka, prostě jen holka...

Tenkrát, když tábořili u Stříbrné řeky, jí dal hlaďounký růžový oblázek s provrtanou dírkou, který má na kožené šňůrce uložený v bachraté kožené tašce uvnitř týpí. A také tam má krásný kostěný hřeben s tyrkysovými ozdobami po mamince. Právě dneska si znovu a citelně uvědomila, jak moc jí maminka chybí. Umřela už před rokem na zákeřnou nemoc bílých, ale ona si pořád ještě nezvykla, že tu s ní není. Otec Běžící Buvol je sice na Bílou Rybku moc hodný a tráví s ní spoustu času, kolik si jen jako náčelník může dovolit, ale hovoří o jiných věcech, než o jakých mluvívaly s maminkou. Té by si mohla postěžovat, jak ji mrzí, že Takehomka si teď víc všímá koní a zbraní než jí...

Vstala z prachu před týpí a jakoby nic prošla s hrdě vztyčenou hlavou kolem šklebícího se Takehomky, ačkoliv by se nejraději rozbrečela. Ale tu radost mu neudělá! Pomalým krokem zamířila pod skálu k řece, aby si opláchla zkrvavené lokty a kolena a našla hojivé listy na odřeniny. Už ale neviděla, že se Takehomka vydal stejným směrem na Velkou skálu, odkud byl výhled na klikatící se tok řeky i na celý tábor.

Bílá Rybka právě omývala široké zelené listy léčivé byliny na své rány, když uslyšela na skále podivný lomoz a kousek od ní do řeky spadlo něco těžkého, až voda vystříkla na všechny strany. Zahlédla jen hřívu tmavých vlasů a bílomodrou korálkovou pásku, kterou kdysi darovala Takehomkovi. Tak, nešiko, teď jsi na tom jako já prve! A můžu se ti smát jako ty mně, když jsem upadla – byla první dívčina myšlenka. Ale mladičký lovec se nevynořoval. Poslední, co Bílá Rybka zahlédla, byl vějíř jeho vlasů na hladině, který záhy zmizel pod vodou jako celé tělo.

Rozhlédla se – kolem zrovna nebyl nikdo, koho by požádala o pomoc. A dojít do osady a zburcovat muže by trvalo příliš dlouho. Už se nerozmýšlela. Odhodila listy a skočila do vody... Plavání jí nikdy moc nešlo a Takehomka se jí smával, že je jediná ryba, která neumí pořádně plavat. Teď ale na to nemyslela. Ponořila se a hledala očima i hmatem Takehomkovo tělo. Červená krev mísící se s vodou ji navedla správným směrem – uchopila chlapce pod paží a snažila se vytáhnout ho nad hladinu. Šlo to těžce a párkrát jí přitom vnikla voda do nosu a úst. Vynořila se nad hladinu a prudce se rozkašlala. Ale bezvládného Takehomku nepustila.

Hodně sil jí ještě stálo jeho vytažení na břeh a úsilí přivést ho k životu. Teprve když se chlapcův hrudník začal pravidelně zvedat a Takehomka otevřel oči, svalila se vedle něho do trávy a začala se přestálou námahou celá třást.

Takehomka se posadil a mokrými prsty si ohmatával čelo s velkou krvavou ránou. Pak se podíval na ležící zmáčenou dívku, usmál se a řekl: „Vděčím ti za život – teď patří tobě, i když jsi jen holka. Tohle by totiž žádná jiná ryba v řece nedokázala!" A Bílé Rybce bylo najednou nějak smutno i lehce zároveň...

Texty povídek Hanka Hosnedlová
Ilustrace Vladimír Janda

Nadšením a superlativy, týkajícími se především přírody, nešetřil Svatopluk Mika po návratu z měsíční cesty po daleké Kubě. Výpravu podnikl ve čtyřčlenné skupince před několika týdny, tedy v době kubánské zimy, která má ovšem úplně jiné teplotní podmínky, než jsme zvyklí u nás. Přes den se tam teploměr totiž vyšplhá běžně na třicet stupňů Celsia. Ale ani všechno ostatní, včetně tamějších obyvatel a jejich chování, se nedá poměřovat očima a hodnotami Středoevropana. Je to prostě jiné, pro nás možná zvláštní a zajímavé, ale pro Kubánce běžné. A právě o tom je i dnešní vyprávění Svatopluka Miky…

Ostrov slunce, barev a vůní

DOKONČENÍ Z MINULÉHO ČÍSLA

Navštívili jsme řadu měst, ale po obhlídce třetího, čtvrtého… vám všechna ta architektura, památníky a sochy začínají splývat. Ale jsou místa, která i ve vašich vzpomínkách zůstávají nezaměnitelná. Třeba Trinidad, jakýsi žijící skanzen z 19. století. Kdybych hledal vhodné přirovnání, vybaví se mi Český Krumlov. Nebo pevnost v zátoce Santiago de Cuba, kde jsme se setkali tváří v tvář s leguány, připomínajícími prehistorická zvířata.

Opěvovaná Havana je dneska klasickým příkladem lákadla pro turisty a jejich peníze. Velká kumulace lidí i provozu a také velké kontrasty. Vedle honosného patricijského domu opuštěný barák s vytlučenými okny, anebo alespoň se zdevastovaným horním patrem. V Santiagu jsme navštívili známý hotel Casa Granda, odkud Fidel Castro ohlásil vítězství revoluce, v Havaně jsme zamířili do Hemingwayova muzea. Bohužel bylo zavřené údajně kvůli vlhkosti z deštivého dne. Ovšem oblíbenou spisovatelovu tavernu, kam chodil popíjet své daikiri, jsme viděli i zevnitř. Pro změnu se nám tam zase nepovedlo objevit jeho podpis mezi desítkami dalších slavných autogramů a nepomohl nám v tom ani personál, který zřejmě věděl jen to, co my – že tam někde ten podpis prostě je.

Havana - střed města. Kapitol prý stavěný podle Bílého domu.

Odkaz revoluce je však zřetelný na každém kroku – všude spousta poutačů, vývěsek a hesel o revoluci a svobodě. Jedním z nejčastějších portrétů na těchto propagačních tabulích je obrázek Che Guevary, na hřbitovech i jinde najdete pomníky dalšího revolucionáře – José Martího, v kostelích vedle oltářů vlají kubánské vlajky s klasickým červeným klínem, který si státní znak vlastně vypůjčil z tvaru a barvy náprsenky kubánského národního ptáka. Nezdá se, že by cokoliv z této politické propagandy lidem nějak vadilo.

Nejfantastičtější je ovšem na Kubě příroda – lesy, pralesy, hory, moře, všude palmy, třímetrové kaktusy, živé ploty ze zařezávaných kaktusů, červená půda, azurová obloha a stejně neuvěřitelně modré až tyrkysové moře s čistou vodou... Při šnorchlování vidíte v pohodě do hloubky šesti, osmi metrů, spoustu ryb a živočichů neuvěřitelných barev a tvarů. Pozorovali jsme plameňáky v jejich hnízdišti v Salinas a pelikány při lovu, což je fantastický zážitek. Volně tam rostou třeba podél silnice nebo na dělicích pásech květiny, které my pěstujeme ve sklenících a draze kupujeme. Volně se všude popásají kozy, ovce, buvoli anebo prasata, která jsou sice víc chlupatá a se šedočernými skvrnami, ale jinak hodně podobná našim. S potěšením jsme sledovali volně se pasoucí koně a jezdce v sedlech, kteří zřejmě mají ta stáda na starosti. Různě tam pobíhají také hejna slepic a poměrně dost daleko od domů, takže si kolikrát neodpustíte úvahu, jak asi trefí domů.

A co víc – není tam nebezpečno! Maximálně je největším predátorem zdivočelý pes a místní se nebojí ani hadů, kteří podle nich nejsou jedovatí. Asi to bude pravda, protože Kubánci všude chodí bez obav v páskových sandálech.

Vstup do národních parků, které jsou skutečně úžasné, se platí. Ale nikdy jsme těch peněz nelitovali – protože ta podívaná opravdu za to stojí. Měli jsme to štěstí, že jsme na vlastní kůži mohli vyzkoušet, jak to vypadá v posledním souvislém pásu Humboldtova deštného pralesa, ale také třeba v přírodní zahradě s více než 80 druhy palem a s další flórou – od bambusů až po dřeviny s nepředstavitelně obrovitými kmeny. Navštívili jsme i krokodýlí farmu, kde si můžete prohlédnout tuhle prapodivnou a obávanou populaci od těch nejmenších krokodýlích mimin až po čtyřmetrové exempláře. Dokonce jeden z nás si pochoval v náručí metrového krokodýla – samozřejmě svázaného tak, aby nemohl ublížit.

Velkým zážitkem pro nás byly nezapomenutelné, zhruba 1 900 metrů vysoké, hory Sierra Maestra, nebo jeskyně svatého Tomáše, což je asi 38 kilometrů dlouhý komplex chodeb, kde není osvětlení ani vytýčená trasa. Krásu různých „kamenopádů" a vápencových útvarů, které se díky množství obsahovaného manganu ve světle průvodcovy lucerny nádherně třpytí.

Abych byl spravedlivý, máme i jeden nepříliš zářivý zážitek, jímž bylo hornické město Moa, kde těží nikl jistá kanadská společnost. Krajina v okolí města je zdevastovaná a připomíná třeba náš Most. Ale to je jen jedna z mála pih na kráse kubánské přírody, která prostě musí okouzlit každého…

A jsem přesvědčen, že i kdybych neměl stovky snímků z této cesty, vzpomínky na tuhle zemi v mé paměti hned tak nevyblednou.

Text Hanka Hosnedlová
Foto Svatopluk Mika

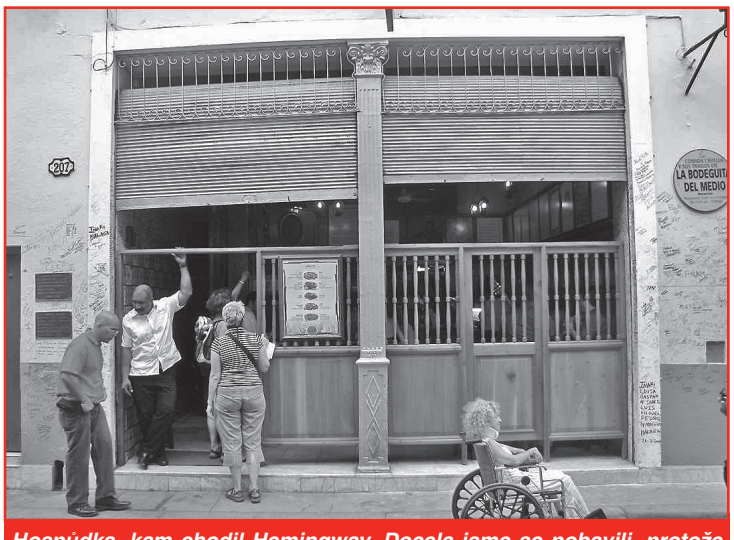

Hospůdka, kam chodil Hemingway. Docela jsme se pobavili, protože obsluha této restaurace nám v přízemí řekla, že podpis spisovatele na stěně je v patře, a obsluha v patře nás zase poslala do přízemí. Tak jsme zhlédli ze známých jen podpis chilského zavražděného prezidenta Allendeho.

Zoo noviny

3. číslo 2010 / zdarma

ZOO OHRADA

Zoo Ohrada, 373 41 Hluboká nad Vltavou, tel.: 387 002 211, fax: 387 965 445, e-mail: info@zoo-ohrada.cz, www.zoo-ohrada.cz

Ahoj kluci a holky, ahoj dospěláci!

Tak schválně – víte, kde všude mne v přírodě můžete potkat? Že ne? Tak já vám to povím! Najdete mne od jižní Evropy – Španělska – až po Černé moře, jsem také na pobřeží Afriky včetně Madagaskaru, ale i v Malé Asii a Indii. Prostě tam, kde jsou laguny, ústí řek, pobřežní mokřadla nebo jezera, a to dokonce i slaná. Jsem poměrně velký, moje délka je 120 až 140 cm a rozpětí křídel mám od 140 do 160 cm. Jak jsem velký, tak jsem lehký – od 2 do 4 kg. Bodejť by ne, jinak bych ani nepopolítl. Peří mám světlé a krásně mi kontrastuje s růžovým zobákem. Jen špičičku mám černou. A protože jdu v módě s dobou, k zobáku mám i růžové nožky. Mláďata hned nejsou tak vyparáděná, zpočátku mají šedý prachový šat, ale po dvou až třech letech se přepeřují. No a v dospělosti – což je po 4 – 6 letech od vylíhnutí – jsme už všichni stejně krásní. Pravda, samice bývají až o pětinu menší, ale nádherné jako samci.

Ale co vám to tady vykládám. Nejlépe bude, když se seberete a půjdete se na nás pěkně podívat, že vám nelžu.

Tak ahoj v naší zoo

Váš Plameňák růžový starosvětský

KALENDÁŘ AKCÍ 2010

24. 5. - 11. 6. 2010
33. Dětské divadelní dny – Pohádková zoo
6. 6. 2010
Dětský den v zoo
1., 8., 22. 7. 2010
Večerní komentovaná prohlídka zoo
27. 7. - 28. 7. 2010
Dvoudenní dětský tábor v areálu zoo
6., 27. 8. 2010
Večerní komentovaná prohlídka zoo
13. 8. 2010
Večerní pohádková zoo
11. 9. 2010
Ahoj prázdniny
18. 9. 2010
Zoo Potmě
2. 10. 2010
Den zvířat
4. 12. 2010
Putování za Mikulášem
24. 12. 2010
Vánoce v zoo

Toto je předpokládaný plán akcí pro rok 2010.
Případné změny budou včas uveřejněny
na našich internetových stránkách
www.zoo-ohrada.cz

Dva dny v zoo

Chcete prožít 2 dny v zoo?
Budou plné zážitků se zvířaty
a ještě tu strávíte noc.
Stačí se přihlásit **do 11. 6. 2010** na telefonním čísle 387 002 211 a zaplatit poplatek **800,- Kč**.
Více informací naleznete
na **www.zoo-ohrada.cz**

Že mezi ohrožené masožravce nepatří jenom šelmy, to si připomeneme právě v tomto čísle. Představíme si totiž jednoho z kytovců.

Kampaň EAZA

SVIŇUCHA OBECNÁ mořský klenot

Připomíná delfína, ale dorůstá menší velikosti, plave pomalu a celkově působí neohrabaným dojmem. Snad právě proto získala sviňucha své nelichotivé pojmenování. Žije v mělkých pobřežních vodách severního Atlantiku, Pacifiku a také v Černém moři. Zdržuje se v chladnějších vodách s hloubkou do 50 m, nanejvýš sestupuje do 300 m. Je pro ni typické, že se několikrát krátce ponoří na 5 – 10 sekund, a pak zůstane pod hladinou několik minut. Podle cvakavých zvuků, které sviňuchy vydávají podobně jako delfíni, se soudí na dobře vyvinutou schopnost echolokace.

Sviňuchy obecné často bývají samotáři, mohou žít ale i v párech, tvořených matkou a mládětem, nebo v menších skupinách od 3 (matka, jednoleté mládě a mladší mládě) do 10 jedinců. Během lovu byly pozorovány skupiny i o 50 – 100 kusech. Zkonzumuje veliké množství potravy, což může denně být až 10 % její tělesné hmotnosti. Z 50 – 80 % se živí sledi, dále loví tresky, makrely, huňáčky, sardinky a jiné ryby, a také korýše a sépie. Někdy vybírají ryby i rybářům ze sítí. Na lov se vydávají v noci a přes den odpočívají, s oblibou zejména při hladině. Přestože kytovci – a to platí obecně – při spánku oči každou minutu otevírají, někdy spí tak tvrdě, že nepostřehnou blížící se loď a srazí se s ní.

Nejvíce mláďat se rodí koncem jara. Při příchodu na svět váží 5 až 8 kg a měří 67 – 80 cm, mléko sají po dobu asi 8 měsíců. Matka o mládě starostlivě pečuje. Průměrný věk sviňuchy obecné se odhaduje na 16 – 17 let (rekordně asi 23 let) a samice se za život rozmnožuje 3 – 4krát.

Co se týká jejich početnosti, v mořích okolo Evropy sviňuchy obecné ubývají. V Baltském moři je populace v kritickém stavu, ve Středozemním moři se nachází už na hranici vyhubení. Jejich úbytek nejprve vyvolal lov, později znečištění vod a rybolov pomocí nylonových sítí, které jsou pro sviňuchy špatně viditelné.

Tento druh má sklon často uvíznout na mělčině, pravděpodobně proto, že žije blízko u břehů. Mnoho těch, které se podařilo zachránit, bylo převezeno do akvárií, kde se rehabilitují, např. v Harderwijk Zeedierenparku v Nizozemí mají s rehabilitací dobré úspěchy. Ve Fjord&Belt v Dánsku chovají sviňuchy v mořském „výběhu“ od roku 1997 za účely výzkumu a vzdělávání veřejnosti a v roce 2007 dokonce zaznamenali úspěšný odchov.

??? ZOO KVÍZ ???

Tajenka doplňovačky ukrývá název jediné sovy, která žije v bažinatých oblastech a staví si hnízdo

samice od koně									
země klokanů									
naše psovitá šelma									
název Zoo v Hluboké nad Vltavou									
latinský název medvěda									
sova bohyně Athény									
růžový pták									
kousnutí hadem									
zloděj mezi ptáky									
velký kur									
kočkodan									
vodní šelma									
naše nejmenší sova									
jméno papouška									

ŠKOLNÍ VÝPRAVY DO ZOO

Hledání ztraceného času

Vzdělávací program je zaměřený na problematiku zániku druhů v důsledku tlaku lidské civilizace. Seznámí děti s vyhubenými zvířaty a objasní možné příčiny jejich vyhynutí. Jsou ohroženy i současné druhy? Tento program je vhodný pro 2. stupně ZŠ a objednávat jej můžete pomocí elektronického formuláře na našich internetových stránkách nebo telefonicky na čísle 387 002 212.

NOVINKY VE ZKRATCE

Noví spolubydlící

Do zoo jsme dovezli další nové druhy zvířat – 3 žluvy hajní z varšavské zoo (jsou zatím v zázemí, kde si zvykají na nové prostředí) a pár damanů z Holandska (jeli jsme pro ně jen do Prahy, protože kolegové z pražské zoo měli do Holandska cestu a přivezli nám je do Čech).

Damani jsou určeni do nově budované africké expozice.

Vítáme čerstvé přírůstky

Plameňáci růžoví starosvětští už mají sedm mláďat, z nichž větší část už je možné pozorovat, jak se motají pod nohama svých rodičů a dalších příbuzných. Ti nejmenší a několik dalších vajec jsou ještě na hnízdech. V chovu tohoto druhu plameňáků je Zoo Ohrada z českých zoologických zahrad nejúspěšnější.

Ve společné voliéře, kde jsou již mláďata kolpíků a kvakošů, sedí na vejcích také čápi černí a husy malé.

V průchozí voliéře bahňáků (ta s umělým příbojem) hnízdí na vrbách volavky rusohlavé, volavky stříbřité a hnědí ibisi. Na zemi lze zahlédnout hnízdící čejky chocholaté.

Afričtí snovači zahradní, jejichž odchovy Zoo Ohrada v minulosti také proslula, si momentálně opět staví hnízda. Do budoucna by měli také obsadit jednu z voliér v nové africké expozici.

U sov jsou také nové přírůstky – po mláďatech sýců rousných, puštíků bělavých a kulíšků nejmenších se vylíhly mladé sovy pálené. Sovice sněžní a puštíci bradatí mají vejce.

8. 5. 2010 se narodilo hříbě mini poníka (hříbě měří něco málo přes 50 cm v kohoutku), je to holčička a už chodí s maminkou do výběhu.

Čejky chocholaté už snesly druhou snůšku vajec, vejce dali pro jistotu chovatelé do umělé líhně. Na další snůšce sedí čejky ve voliéře, kde je možné je i vidět. Vejce snesli také pelikáni, i ta jsou v líhni.

Kosmetické úpravy

Ve výběhu srn začal dorůstat mladý srneček, a jako mládě vychované člověkem začal být se svými parůžky nebezpečný. Kvůli bezpečnosti srnek a ošetřovatelů jsme mu je museli uříznout.

Náš dobrodinec pan Jaroš opět po roce ostříhal všechny ovečky ouessantské. Jarní sestřih jim ulehčil a moc jim to sluší.

Chladné námluvy

Po dlouhé přípravě a snížení teplot na zimu jsme nyní propojili terária s aligátory čínskými. Doufáme v přátelské seznámení samce se samicí. Zatím se každý zdržuje ve své části.

Zoo roste před očima

Nové expozice pořád utěšeně rostou. Na jihoamerickém pavilonu Matamata se již dokončuje střecha. Dovnitř se nastěhovali pracovníci různých řemesel. Dokončují rozvody elektřiny a vody, budují vytápění.

Záchrana životů

Do výběhu k zajícům jsme přidali novou zaječici, kterou doma odchovali a k nám přinesli lidé až z Moravy.

V naší záchranné stanici jsme zachránili samce žluvy hajní po autonehodě, několik mláďat havranů, malého puštíka obecného, drozdy, netopýra večerního, lišče... U rorýse se zlomeným křídlem, kterého nám přivezli strážníci městské policie, se kterou spolupracujeme, se to bohužel asi nepodaří.

Dočasný domov u nás nalezli tři dvoumetroví hroznýši královští. Spolu s několika vodními želvami je k nám dopravila odchytová služba. Na podnět sousedů je z opuštěného bytu zabavili strážníci městské policie, a tím jim zachránili život. Hroznýši získali své jméno neprávem, přiléhavěji bychom je pro jejich klidnou povahu měli nazývat hodnýši.